

CESTA BOHŮ

Henry
Kuttner

SPLENDIDUM DRUŽSTVO

CESTA BOHŮ

HENRY KUTTNER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

CESTA BOHŮ

Copyright © Henry Kuttner, 1947

Translation © Tereza Novotná, 2021

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-189-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-190-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-191-1 (PDF)

Podle amerického originálu *Way of the gods, The power and the glory, Crypt-City of the Deathless One* by Henry Kuttner přeložila Tereza Novotná.

Obsah

CESTA BOHŮ

Nové světy

Jeho vlastní druh

Nebezpečí

Zlá hora

Pronásledování

Zrada

Boj

MĚSTO PRASTARÝCH

Eda Garth

V městě Prastarých

Černý les

Vzpoura

Přepadení Zarny

Útěk ze ztraceného města

Nečekané setkání

MOC A SLÁVA

Transmutace

Tsi

Svět, který nemohl být

Bomba

Signál

Invaze

Bitva

Stravovací oheň

Vílí zlato

CESTA BOHŮ

Nové světy

Nadechl se a zhluboka nasál atmosféru říjnového jitra, jako by to bylo poprvé, co se probudil v říjnovém ránu. To samozřejmě nebyla pravda. Ale věděl, že už to nikdy nezažije. Ledaže by měli rána a říjen tam, kde se chystal. Nezdálo se to pravděpodobné, i když jeden stařec hodně mluvil o klíčových vzorcích a selektivitě stroje a o mnohočetných vesmírech, které se jako motýli ve sněhové bouři točí nekonečnem.

„Ale já jsem člověk!“ řekl nahlas, seděl se zkříženýma nohama na teplé hnědé zemi a cítil vánek, který jeho myšlenkám okamžitě dal za pravdu. Ucítil jemný tah za lopatky, který znamenal, že mu vítr trochu rozkmital křídla, a instinktivně napnul těžké pásy svalů na hrudi, aby ovládl plochy křídel.

Nebyl člověk. To byl ten problém. A tento svět, tento světlý říjnový svět, který se kolem něj táhl až k obzoru, byl stvořen jako útočiště pro rasu, která se stala dominantní. Lidstvo, které nemělo ve svých řadách místo pro cizince.

Ostatním to bylo zřejmě celkem jedno. Téměř od narození byli vychováváni v jeslích, ve zvláštním režimu, který je izoloval od lidí. Za to byl zodpovědný ten starý muž. Postavil obrovský dům na svahu kopce, nápadného zakřivení ze speciálního zbarveného

plastu, který splýval s hnědou a zelenou barvou země – azyl, který nakonec selhal. Zdi byly prolomeny.

„Kerne!“ ozval se někdo za ním.

Okřídlený muž otočil hlavu a pohlédl nahoru za tmavou křivku svých křídel. Ze svahu od domu k němu přicházela dívka.

Jmenovala se Kua. Její rodiče byli Polynésané a ona měla výšku a lehký půvab své oceánské rasy, lesklé tmavé vlasy a teplou, medově zbarvenou pleť. Ale nosila neprůhledné tmavé brýle a přes čelo pruh tmavého plastu, který také vypadal neprůhledný, a přitom nebyl.

Pod nimi měla půvabnou tvář, rudá ústa velkoryse zakřivená, rysy jemně zaoblené jako rysy celé její rasy.

Ani ona nebyla člověk.

„Nemá cenu si dělat starosti, Kerne,“ řekla a usmála se na něj.

„Všechno dobře dopadne. Uvidíš.“

„Dobře dopadne?“ Kern si pohrdavě odfrkl. „Ty tomu věříš?“

Kua se instinktivně rozhlédla po svahu a ujistila se, že jsou sami. Pak si přiložila obě ruce k obličejí a sundala si brýle a tmavou pásku z čela. Když se Kern setkal s jejím jasným pohledem, znovu si uvědomil ten malý šok, který vždycky pocítil, když se jí podíval do nezakryté tváře.

Kua byla totiž kyklop. Jedno oko měla uprostřed čela. A byla – když ji jeho mysl dokázala přijmout takovou, jaká byla, a ne takovou, jaká by měla být – navzdory tomu krásná žena. Ten modrý jas v souměrné tváři měl hloubku a lesk, který se vymykal lidskému oku. Těžké řasy ho obepínaly a kdo se jí podíval do oka, měl pocit, že se noří do hloubky, z které není návratu.

Kuaino oko bylo dokonalou čočkou. Cokoliv čočka dokáže, dokázalo i její oko. Nikdo si nemohl být jistý, jaké zázračné mechanismy

existují za jeho modrým povrchem, ale viděla do vzdálenosti téměř mimo dosah běžného dalekohledu a dokázala zaostřit až na mikroskopické částičky. A možná existovaly i další věci, které jediné oko dokázalo. V tomto domě mutací se jiný druh svých společníků příliš nevyptával.

„Jsi u nás už dva roky, Kerne,“ vážně se mu podívala do tváře. „Jen dva roky. Ještě nevíš, jak jsme silní a kolik toho mezi vámi můžeme dokázat. Bruce Hallam ví, co dělá, Kerne. Nikdy nejde jen o teorie, neboť pokud pracuje, tak se teorie stávají pravdou. Má pozoruhodnou mysl... Ty nás neznáš, Kerne!“

„Nemůžete bojovat s celým světem.“

„Ne, ale můžeme ho opustit.“ Usmála se a on věděl, že nevidí nic ze zlatého rána kolem nich. Nevěděla vlastně nic o městech, kterými byl svět v roce 1980 posetý, ani o lidských životech, které jí byly tak nenávratně cizí. Měly být cizí i Kernovi, ale teprve v osmnácti mu začala růst křídla na ramenou.

„Já nevím, Kuo. Nejsm si jistý, jestli to chci. Měl jsem otce a matku – bratry – přátele.“

„Tvoji rodiče jsou tví největší nepřátelé,“ řekla mu na rovinu. „Dali ti život.“ Odvrátil pohled od pronikavého pohledu toho velkého modrého oka a podíval se za ni na velký plastový dům. To byl azyl po masakru v roce 1967 – azyl před hordami, které se snažily vyhubit zrudná monstra vytvořená atomovým zářením. Nemohl si na to samozřejmě vzpomenout, ale četl o tom, aniž by ho tehdy napadlo, že se ho něco takového někdy bude týkat. Starý muž mu ten příběh vyprávěl.

Nejdřív přišla atomová válka, krátká, strašná, která na svět vypustila šílené záření. A pak následovala vlna podivných porodů mezi těmi,

kdo jí byli vystaveni. Geny a chromozomy se změnilly k nepoznání. Z lidských rodičů se rodily zrůdné bytosti.

Snad každý desátý byl úspěšnou mutací. A i ty byly pro homo sapiens nebezpečné.

Evoluce je jako ruleta. Podmínky na Zemi přejí určitým typům mutací, které jsou schopné přežít. Ale atomové energie narušily rovnováhu a mutace vzniklé v naprostém šílenství se začaly šířit. Nebylo jich ovšem mnoho. Málokterá byla životaschopná. Ale dál se rodily – a žily – spolu s génii a šílenci. Světová rada dlouho studovala biologický a sociální problém, než doporučila eutanazii. Vývoj člověka byl naplánován a zmapován. Nesmí se dopustit, aby vybočil z vytyčených kolejí, jinak by se rozpoutal chaos.

Géniové, zmutovaní lidé s abnormálně vysokým IQ, mohli přežít. Z ostatních po jejich odhalení nikdo nepřežil. Někdy bylo obtížné je odhalit. Do roku 1968 žily – až na určité výjimky – pouze mutace pravé linie, věrné lidské biologické normě.

Jako například syn starého muže, Sam Brewster. Byl to podivín s jistým talentem. Nadlidským talentem. Stařec se vzepřel vládnímu zákonu, protože neposlal nemluvně do laboratoří ke kontrole a testování – a ke zničení. Místo toho postavil tento velký dům a chlapec se nikdy nedostal daleko za jeho pozemky.

Postupně pak otec, částečně proto, aby mladíkovi poskytl společnost, částečně ze soucitu, začal shromažďovat ostatní. Tajně, tu zmutované nemluvně, tu zmutované dítě, přivedl je k sobě, až měl ve velkém plastovém domě rodinu zrůd. Nebral je náhodně. S některými by nebylo bezpečné žít. Některé bylo lepší hned na začátku zabít, ale ty, kteří měli co nabídnout kromě své zrůdnosti, našel a ochránil.

Tajemství bylo prozrazeno až přivedením Kerna. Chlapec byl příliš dlouho mezi obyčejnými lidmi, zatímco mu rostla křídla. Bylo mu osmnáct a jeho křídla měla rozpětí šest stop, když ho starý pan Brewster našel. Jeho rodina se ho snažila utajit, ale zpráva o něm prosákla ven už v době, kdy odešel do Brewsterova ústavu, a v následujících letech se šířila tak dlouho, až úřady konečně vydaly ultimátum.

„Byla to moje vina,“ řekl Kern hořce. „Kdyby nebylo mě, nikdy by tě neobtěžovali.“

„Ne,“ Kua na něj upřela hluboký, zářivý pohled. „Víš, že by nás dřív nebo později našli. Lepší bude, když se to stane teď, dokud jsme všichni ještě mladí a přizpůsobiví. Můžeme odejít a užít si cestu, teď.“ Hlas se jí trochu chvěl hlubokým vzrušením. „Přemýšlej o tom, Kerne! Nové světy! Místa mimo Zemi, kde by mohli žít lidé jako my!“

„Ale Kuo, já jsem člověk! Cítím se jako člověk. Nechci odejít. Patřím sem!“

„To říkáš proto, že jsi vyrostl mezi normálními lidmi. Kerne, musíš si to přiznat. Jediné místo pro každého z nás je – někde jinde.“

„Já vím.“ Křivě se usmál. „Ale nemusí se mi to líbit. No, měli bychom se vrátit. Předpokládám, že už budou mít ultimátum. Můžeme si ho vyslechnout. Víš, jaká je odpověď. Ty ne?“

Přikývla a sledovala jeho bezděčný pohled po prázdné modré obloze, po teplých říjnových kopcích. Svět pro lidi. Ale jen pro lidi... Zpátky v Brewsterově umělohmotném ústavu se shromáždili chovanci.

„Nemáme moc času,“ řekl starý pan Brewster. „Už jsou na cestě sem, aby vás všechny odvezli na eutanazii.“

Sam Brewster se drsně zasmál.

„Mohli bychom jim ukázat pár triků,“ řekl Bruce Hallam.

„Ne. Nemůžeš bojovat s celým světem. Mohl bys jich spoustu zabít, ale k ničemu by to nebylo. Bruceův stroj je pro vás všechny jedinou nadějí.“ Hlas se mu trochu zlomil. „Až odejdete, děti, bude to pro mě osamělý svět.“

Podívaly se na něj rozpačitě, tahle podivná, nepřibuzná rodina podivných mutací, sotva víc než děti, jak je nazval, ale podivnou výchovou dospělé nad svůj věk. „Jak víš, existují světy, které se nedají spočítat,“ řekl Bruce. „Nekonečné počty – světy, kde možná vůbec nejsme zrůdy. Někde mezi nimi musí být místa, kde je každá z našich mutací normou. Nastavil jsem stroj na souhrnný vzor nás všech a on najde naše ekvivalenty – něco, co bude vyhovovat alespoň jednomu z nás. A ostatní mohou hledat dál. Stroj mohu postavit v duplikátu na jakémkoli světě, kdekoli, kde se dá vůbec žít.“ Usmál se a jeho zvláštní světlé oči se rozzářily.

„Je zvláštní,“ pomyslel si Kern, „jak často v mutacích podivně vypadaly oči. Kua samozřejmě. A Sam Brewster se svým strašlivým zahaleným pohledem chráněným jeho sekundárním víčkem, které se stahovalo jen ve vzteku. A Bruce Hallam, jehož podivínství nebylo vidět, ale existovalo jen v úžasných spletitostech jeho mozku, se díval na cizí svět očima, v nichž se zrcadlily záhady za nimi.“

Bruce znal stroje – říkejme jim z nedostatku srozumitelnějšího slova stroje – se znalostí, která se nedala naučit. Dokázal vytvářet zázraky s jakýmkoli zařízením, které jeho prsty dokázaly smontovat. Zdálo se, že pouhým instinktem vycítil proudy nekonečné síly a využil je s nejjednodušší lehkostí, s nejjednodušší mechanikou.

V rohu místnosti byla ocelová kóje s kulatými ocelovými dveřmi,

jejíž instalace trvala Bruceovi týden. Nad ní hořel panel s proměnlivým světlem, které blikalo v celém spektru a tu a tam se zastavilo na jasně červené barvě. Když svítilo červeně, pak byl svět, na který se ocelové dveře otevíraly, světem vhodným pro vstup malé rodiny mutací. Červené světlo znamenalo, že může podporovat lidský život, že se zhruba podobá světu, který už znali, a že něco v jeho základním vzoru kopíruje vzor alespoň jednoho ze skupiny mutantů.

Kernovi se zatočila hlava, když si představil, jak se za těmi dveřmi rozprostírají vesmíry, milióny světů, kde nemůžete žít lidský život, světy plynů a plamenů, světy ledu a kamení. A jeden z nesčetných světů, svět slunce a vody jako jejich vlastní...

Bylo to neuvěřitelné. Ale taková byla i křídla na jeho vlastních zádech, takové bylo i Kui kyklopské oko a zahalený pohled Sama Brewstera a takový byl i mozek v lebce Bruce Hallama, který pro ně všechny postavil most.

Rozhlédl se po skupině. Byrna, poslední z mutantské rodiny, sedící zády ke zdi ve stínu, k němu zvedla svůj šedý pohled. Soucit se ho dotkl jako vždy, když se setkal s jejíma očima.

Byrna byla ze všech fyzicky nejnenormálnější, už jen svou malostí. Když stála, byla Kernovi sotva po loket. Měla dokonalé proporce v měřítku své velikosti, byla jemná, křehká jako něco skleněného. Ale na pohled nebyla krásná. V jejích rysech byla jakási nesprávnost, která ji činila žalostně ošklivou, a smutek v jejích šedých očích jako by zrcadlil smutek všech nehodících se věcí.

Byrnin hlas měl v sobě kouzlo, stejně jako její mozek. Moudrost jí přicházela stejně jednoduše jako Bruci Hallamovi vědomosti, ale měla v sobě neskonale víc vřelosti než on. "Bruce," pomyslel si Kern,

„by rozčtvrtil člověka stejně nezaujatě, jako by přeřízl drát vedví, kdyby potřeboval materiál pro nějaký experiment. Bruce vypadal ze všech nejnormálněji, ale neprošel by ani výsledkem při nejpovrchnějším duševním vyšetření.

Teď byl jeho hlas netrpělivý. „Na co čekáme? Všechno je připravené.“

„Ano, musíte jít rychle,“ řekl stařec. „Podívej – světlo se už blíží k červené, že?“

Panel nad ocelovými dveřmi byl oranžový. Jak se dívali, měnil se a rudnul. Bruce tiše přistoupil a položil ruku na páku, která panel otevřela. Když bylo světlo čistě červené, zatlačil ocelovou tyč dolů. V polotmě za otvorem se přes skalnatý obzor přehnal poryv světelných atomů. Proti němu se rýsovaly věže, oblouky a sloupy a nad nimi se na stabilních oběžných drahách houpala světla, která mohla být letadly.

Nikdo nepromluvil. Po chvíli Bruce znovu zavřel dveře a zachmuřil se. Světlo nad ním se vznášelo k červenofialové a pak zmodralo.

„Tenhle svět ne,“ řekl Bruce. „Zkusíme to znovu.“

Ve stínu zašeptala Byrna: „Na tom nezáleží – každý svět pro nás bude stejný.“ Její hlas zněl jako líbezná hudba.

„Poslouchejte! Slyšíte letadla?“ řekl stařec. „Je čas, děti. Musíte jít.“

Nastalo ticho. Každé oko sledovalo rozsvícený panel. Barvy se tam vznášely sem a tam v celém spektru. Znovu začala zářit slabá rudost.

„Tentokrát to přijmeme, pokud to bude vypadat v pořádku,“ řekl Bruce a znovu položil ruku na páku.

Světlo zčervenalo. Kulaté dveře se bezhlučně otevřely.

Pronikalo jimi sluneční světlo, nízké zelené kopce a shluk střech

městečka byly vidět kousek dál v údolí.

Bruce beze slova a bez ohlednutí prošel dveřmi. Ostatní se jeden po druhém vydali za ním, Kern jako poslední. Kern měl sevřené rty a ani se za sebe nepodíval. Mohl vidět kopce země za okny a modrou říjnovou oblohu. Nechtěl se na ně podívat. Pokrčil křídla a sklonil se, aby vstoupil do brány nového světa.

Stařec za nimi mlčky pozoroval, jak mu před očima končí dílo jeho života. Propast mezi nimi byla příliš široká na to, aby se dala přeskochit. On byl člověk a oni ne. Přes obrovskou vzdálenost, větší než propast mezi světy, viděl, jak rodina mutací překročila jejich práh a navždy zmizela.

Zavřel za nimi dveře. Rudé světlo nad ním pohaslo. Otočil se ke svým vlastním dveřím, kde už začalo klepání policistů Světové rady, kteří ho volali do účtárny.

Jeho vlastní druh

Nad nimi byla modrá obloha. Pět mimozemšťanů, kteří byli všem světům cizí, stálo společně na vrcholku kopce a hledělo dolů. „Je to nádhera,“ řekla Kua. „Jsem ráda, že jsme si vybrali tenhle. Ale zajímalo by mě, jaký by byl ten další, kdybychom mohli počkat.“ „Bude to stejné, ať půjdeme kamkoli,“ zašeptal Byrnin nekonečně sladký hlas.

„Podívej se na obzor,“ řekl Bruce. „Co to je?“

Pak spatřili první věc, která označovala tento svět za cizí Zemi. Z větší části to mohl být jakýkoli kopcovitý zalesněný kraj, který znali ze starého místa; dokonce i střechy vesnice vypadaly trochu povědomě. Ale obzor byl podivně zamlžený a před nimi se v dáli zvedalo – něco – do nemožné výšky v polovině zenitu.

„Hora?“ Kern se pochybovačně zeptal. „Je příliš vysoká, ne?“

„Skleněná hora,“ řekla Kua. „Ano, je skleněná – nebo plastová? Nejsem si jistá.“

Odhalila své jediné oko a zářící zornička se jí stáhla, jak se dívala přes velkou vzdálenost na tu podivnou věc na obzoru. Zvedala se v ohromném záběru opalizující barvy, jako průsvitný bouřkový mrak visící nad celou zemí. Věděla, že je to hora, a při pomyšlení na tak ohromnou umělou masu tyčící se nad hlavou se jí zatočila hlava.

„Je to tak,“ řekla Kua. „Po celé délce... Nedokážu říct, co je za ní. Prostě obrovská hora asi z křišťálů. To je zajímavé.“

Kern si uvědomil škubnutí na povrchu křídel a rychle se rozhlédl, neboť ucítil sílicí vítr. Byl první, kdo si ho všiml.

„Začíná foukat. A poslouchejte – slyšíte to?“

Jak tam tak stáli, bylo to stále hlasitější, pronikavé, sílicí skučení ve vzduchu přicházelo ze směru od hory podobné vichru. Kvílení, které sílilo tak rychle, že ho sotva rozpoznali jako hluk, než ohlušilo všechny kolem nich a vítr se podobal náhlému hurikánu.

Ten přešel v jediném okamžiku, hluk i vítr, a zanechal je bez dechu, jak na sebe vyděšeně zírají.

„Podívej, tamhle, rychle! Blíží se další!“ řekla Kua.

Z velké dálky, ale strašlivou rychlostí se k nim blížila obludná rotující světelná věž? Nebo kouř? Nemohli si být jisti.

Vířila jako vodní chrlič v tajfunu, obrovská, majestátně se ohýbala a zase se narovnávala, vzduch se točil s ní a divoký, pronikavý křik začal znovu.

Vír záře je minul daleko vlevo, zachytil je do svého ječivého hurikánu rozervaného vzduchu a pak je zase pustil do rozechvělého ticha. Než však stačili znovu popadnout dech, byla na cestě další, vířící, sklánějící se věž, která se s jekotem roztočila směrem doprava. A za ní další a těsně za ní čtvrtá.

Hluk a prudkost větru Kerna omráčily natolik, že neměl ponětí, co se děje s ostatními na vrcholu kopce. Díky svým křídům byl náchylný. Hurikán ho dohnal a stočil stranou dolů po svahu – v uších mu řinčel takový řev, že téměř ohluchl.

Ohromeně se snažil udržet rovnováhu a opíral se o řítící se stěnu vzduchu, pevnou jako kamenná zeď. Chvíli nebo dvě se držel země

pod nohama. Pak ho zradila křídla a on navzdory sobě cítil, jak se perutě rozlétly do šířky a svaly na hrudi ho zabořily od prudkosti větru, který udeřil do jejich roztažených ploch.

Obzor se důvěrně naklonil, když se celý pokřivil. Skleněná hora ho zachytila a on se díval přímo dolů na zalesněné kopce a viděl, jak se po svazích v zajetí hurikánových větrů zmítají drobné funící postavy – jeho společníci. Když tu visel vysoko nad vrcholky stromů, viděl, že děs vířícího světla se přes vrcholky kopců blíží stále hustěji a rychleji, táhnou víry větru a zvuku. Na okamžik se pohupoval v sevření hurikánu a sledoval, jak se obrovská vířící vřetena pohybují a majestátně se sklánějí po tváři nové země.

Pak ho vír znovu zachytil a on se slepě stočil do srdce vichřice, ohlušený její strašlivou ječivou vřavou, zmítaný sem a tam na bolavých křídlech, příliš omámený na to, aby se bál nebo přemýšlel. Čas se zastavil. Napůl bez smyslů se zmítal v neodolatelném větru sem a tam. Zavřel oči před poletujícím prachem, přikryl si rukama uši, aby se zbavil ohlušujícího jekotu a nechal hurikán, ať si s ním dělá, co chce.

Kern ucítil na paži ruku a probral se z polospánku.

Pomyslel si, že musí být zase na zemi, a instinktivně se pokusil posadit. Pohyb ho vymrštil do absurdní rotace a on doširoka otevřel oči, aby viděl, jak se země víří daleko pod ním.

Uháněl strašlivou rychlostí horním vzduchem po studené, hučící větrné dálnici a vedle něj se lehce pohybovala okřídlená dívka, zmítající se ve víru, jako on sám. Dlouhé světlé vlasy jí splývaly z modrooké tváře, kterou výbuch zbičoval dorůžova. Něco na něj volala, ale vítr jí slova vytrhl ze rtů a on neslyšel nic než to pronikavé, nepřetržité vytí všude kolem nich. Cítil, že ho drží za

jednu ruku a volnou rukou prudce ukazuje dolů. Neslyšel její slova a věděl, že kdyby je slyšel, nejspíš by jim nerozuměl, ani význam toho gesta nechápal.

Přikývl, vysoko pokrčil levým křídlem a vyklenul tělo k dlouhé spirále dolů k zemi. Dívka se otočila s ním a společně klouzali bokem po hučících vzdušných proudech, jemně se přitahovali proti větru, vybírali si cestu instinktivními reakcemi svalů roztažených perutí, zatímco pod nimi se země houpala a otáčela jako tekuté moře.

Společně klouzali napříč hnanými vzdušnými proudy.

Kern klouzal dolů na vlně nadšení, jakou ještě nikdy v životě nezažil. O tomto světě ani o dívce vedle sebe toho moc nevěděl, ale jedna věc mu byla jasná – už nebyl sám. Už nebyl jedinou okřídlenou bytostí na cizí planetě. A tohle dlouhé klouzání dolů, jako pohyb dokonalých tanečníků, z nichž každý reaguje na nejjemnější pohyb toho druhého, bylo tím nejspokojivějším, co kdy poznal.

Poprvé si uvědomil jedno z velkých tajemství létání – létat sám znamená poznat jen polovinu radosti z létání. Když se vedle vás na vzdušných cestách pohybuje další okřídlená bytost, rychlost odpovídá rychlosti, křídla bijí jako jedno, pak konečně zakusíte plnou extázi letu.

Kernovi se zatajil dech radostí a vzrušením, když se před ním objevila země a on se naklonil proti náporu svého kluzáku. S náhle se třepotajícími křídly změnil polohu ve vzduchu a oběma nohama nahmatal pevnou zem. Musel se trochu rozběhnout, aby snížil rychlost, a dívka běžela vedle něj, zadýchaná a trochu se při běhu smála.

Když se zastavili a otočili se čelem k sobě, dlouhé popelavé vlasy jí vlály vpřed v oblaku, který ji konečně dohnal, a ona se smíchem bojovala a oběma rukama si odhrnovala zamotané vlasy, bledá křídla přesně v barvě jejích vlasů se jí skláněla z ramen.

Teď viděl, že má na sobě přiléhavou tuniku z nějaké velmi jemné, pružné kůže a dlouhé těsné boty ze stejného materiálu. Na žebrech jí z drahocenného opasku trčela rukojeť nože zdobeného drahokamy. Kolem nich stále foukal studený a pronikavý vítr, ale jeho nápor znatelně polevoval a do vzduchu se kousek po kousku vkrádalo zpět teplo. Stáli na zalesněném kopci pod stromy, jejichž šlehající větve ještě umocňovaly hlukovou vřavu, a Kern před sebou viděl široký výhled na zklidněnou krajinu. „Každá bouře musí jednou skončit,“ pomyslel si.

Dívka promluvila. Měla příjemný kontra altový hlas a jazyk, kterým mluvila, byl lehce hrdelní a samozřejmě zcela cizí. Kern viděl v její tváři překvapení a pochybnosti, když viděla, že jí nerozumí.

„Omlouvám se,“ řekl. „Jsi moc hezká. Přál bych si, abychom spolu mohli mluvit.“

Odpovídala mu úsměvem, ale zmatek v její tváři se prohloubil.

Kern si pomyslel: „Nemůže uvěřit, že neumím její jazyk. Že by to znamenalo, že na světě se mluví jen jedním jazykem? Je to zbožné přání – tak moc bych tomu chtěl věřit! Protože by to mohlo znamenat, že všichni zdejší lidé jsou okřídlení a pohybují se tak snadno, že se jednotlivé jazyky neměly šanci vyvinout.“

Srdce mu bušilo rychleji, s dychtivostí, která mu připadala trochu směšná. Ani ve snu netušil, jak moc pro něj bude znamenat, že konečně patří k rase, která ho může přijmout za jednoho ze svých. Bruce Hallam nastavil svůj stroj podle souhrnného vzoru celé

skupiny mutantů a přitom věděl, jak nepravděpodobné je, že by více než jeden z nich mohl doufat v rovnocenný svět na jediné planetě.

Ale protože Bruceovy schopnosti byly takové, jaké byly, Kern si řekl, že není důvod se divit, že se stalo, co se stalo.

Tento svět byl jeho vlastní. Okřídlený svět. Byl nejšťastnější a první ze skupiny, kdo našel místo, kam patřil. Jásot mu sevřel hrdlo radostí, že už není cizinec.

„Nebo možná stavím příliš na jednom příkladu,“ varoval se nahlas.

„Jsme na tomhle světě všichni okřídlení, děvče? Řekni něco, rychle.

Chci se naučit tvůj jazyk! Odpověz mi, děvče – jsi taky

mimozemšťanka nebo je tohle svět, kam patřím?“

Zasmála se mu, poznala napůl vážný tón jeho hlasu, i když ta slova nic neznamenal. Pak jí pohled přelétl přes rameno a po tváři jí přeběhl jemný výraz odtažitosti. Řekla něco ve svém jazyce a kývla směrem ke stromům za Kernem. Otočil se. Pod stále ještě šumícími stromy k nim kráčela třetí okřídlená postava, jejíž křídla bičoval vítr, až se příchozí tu a tam zapotácel, když ho zastihl plný nápor.

Kern si zprvu uvědomoval jen hlubokou vděčnost. Další okřídlená osoba byla téměř odpovědí na jeho zbývající pochybnosti. Kde byli dva, tam jich jistě musí být mnoho.

Tohle byl člověk. Stejně jako dívka měl na sobě tenkou přiléhavou kůži a u pasu dýku. Vlasy měl rudé, stejně jako hedvábná křídla, ale jeho tvář byla soumravně opálená a Kern zachytil záblesk postranních světlých očí, když se k nim muž blížil. V dalším okamžiku si také všiml, že nově příchozí je hrbáč. Mezi zářícími načervenalými křídly měl muž mírně pokřivená záda, takže na ně hleděl s pokřivenou hlavou. Pod tmavým opálením měl mladou tvář s krásnými jasnými očima.